

BUKET ANLATIYOR

Merhaba! Geçen ay size ailece çıktığımız tatilden ve yerleştiğimiz çadır kampından söz etmiştim... Kampı çok sevdim. Geri dönmek gerçekten zor olacak. Kocaman bir arkadaş grubumuz oldu. Uğur, Ozan, Ebru, Yeşim ve diğerleri... Hepsi harika çocuklar. Birbirimize o kadar alıştık ki... Her gün yapacak yepyeni şeyler buluyoruz. Doğayla iç içe bir tatil yapıyorsanız, çevreniz sürprizlerle dolu oluyor. Biz de bunu bildiğimizden, öğleden sonralarımızı küçük geziler yapmaya ayırıyoruz. Sabahlarıysa erkenden kalkıp, öğlene kadar denizin keyfini çıkarıyoruz.

Bu sabah plaja gelenler, harıl harıl çalışan çocukları görünce çok şaşkırdılar. Kamp tarihindeki en büyük kumdan kaleyi yapmaya karar vermiştik ve bunun için çok kum gerekiyordu.

Yeterli kumu biriktirmek için olanca gücümüzle kazarken, Ozan'ın sesi duyuldu.

Ozan, kumların altında tahta bir kutu bulmuştu. Aceleyle alıp içini açtı.

Bir kâğıt var!

Tüh, hazine değilmiş.

Yazılar var...

Ne yazıyor?

Çok garip, dinle. "Güneş batarken kartalın gagasının ucunu kazın..."

Kartal mı? Ne kartal?

Kampta hiç kartal görmemiştik. Görsek bile gagasının ucunu nasıl kazacaktık ki? Belki de bir kartal fotoğrafıydı sözü edilen.... Belki anne-babalarımız görmüş olabilirdi. Öğle yemeğinde, bir de onlara sormaya karar verdik ve ayrıldık.

Yemekten sonra ekip yine kumsaldıydı. Kimse işe yarar bir bilgi edinemedi. Her yıl ailesiyle bu kampa gelen Ozan bile bizimle aynı durumdaydı. Ortada kartal falan yoktu. İyice meraklanmıştık.

Bizimkiler buralarda hiç kartal görmemiş.

Bizde de durum aynı.

Kampı iyice ararsak bulabiliriz belki...

Tüm öğleden sonra kartala benzer bir şeyler bulma ümidiyle kampta dolaşıp durduk. Kartalı bulup, güneş batarken gagasının ucunu kazmalıydık. Ama bulamadık. Güneş batmak üzereydi. Yorgun argın kumların üzerine oturduğumuzda, bu konuyu unutmaya karar vermiştik.

Tam o sırada Uğur inanılmaz bir şey keşfetti.

Bakin! Şuraya bakın çabuk!
Kayanın gölgesine!

Şaşkınlıktan donup kalmıştık. Güneş batmak üzereydi ve plajdaki kayanın kumsala düşen gölgesi, aynı bir kartal başı şeklini almıştı. İşte kartal karşımızdaydı.

Hiç zaman kaybetmeden gagasının ucunu kazdık ve öneki benzer bir başka tahta kutuyla karşılaştık. Bu sefer kutunun içinden haritaya benzer bir kâğıt parçası çıktı.

Hazine haritası bu!

Harita, kampın pek uğramadığımız yerlerinden birini işaret ediyordu. Hava karardı ve çok yorulduğumuz için bu işi yanına bıraktık.

Ertesi gün, aceleyle kampın haritada gösterilen bölgesine gittik ve ayrıntılara uyarak hareket etmeye başladık.

Şurada gösterdiği büyük ağaç bu olmalı. Buradan yetmiş adım kumsala doğru yürüyeceğiz. Oradan da sola elli adım...

Hedefe varmadan önceki son adım biraz gözümüzü korkuttu ama...

Bu kocaman kayaların arkasına nasıl geçeceğiz?

İşte şuradan!

...çalıların arkasına gizlenmiş olan geçiş yolu meraklı gözlerimizden kaçmadı.

Kayaları geçtiğimizde hazineyle karşı karşıya geldik.

Öyle büyülenmiştik ki, ağzımızdan tek bir sözcük çıkmıyordu. Gözlerimizi açabildiğimiz kadar açmış, içinde olduğumuz bu muhteşem manzarayı izlemeye çalışıyorduk. Bu büyük kayaların arasında böyle bir yerin gizli olduğu kimsenin aklına gelmezdi.

Çabalarımızın karşılığını almış, hazinemize kavuşmuştuk. Sonraları, burayı keşfedenin Ozan'ın abisi ve arkadaşları olduğunu öğrendik. Bütün o kutular ve haritayı onlar hazırlamışlar. Plajda kumla oynayan çocuklar, bulup keşfetsinler diye. Biz de aynı yolu izleyip, kutuları bulduğumuz yerlere gömdük. Yalnızca küçük bir değişiklik yaparak, kutudaki haritanın arkasına küçük bir not yazdık: "Hazineyi bulduktan sonra ilk göreviniz onu korumak olsun."